

פרשות ויקרא

זמני השבת

ר"ת	יעיאת שבת	כניסת שבת	המנום ליל לוח "אור החיים"
20:17	19:32	18:20	ירושלים
20:14	19:30	18:38	ת"א
20:16	19:31	18:39	חיפה
20:16	19:31	18:39	באר שבע

שבת שלום ומבורך!

בספר התורה, המילה "ויקרא" כתובה עם האות א' קטנה. ואחת הסיבות לכך, היא ענוותנותו של משה רבינו. משה רבינו ידע שהמילה "ויקרא" היא מלשון חיבה, ומשה היה עניו, הוא לא רצה שיהיה כתוב "ויקרא" אלא "ויקר" – "במקרה" כמו שנאמר אצל בלעם הרשע, "ויקר אלקים אל בלעם" ויקר לשון מקרה, ולא כמו שהיה עם משה שה' אכן קרא לו באופן מיוחד. ולכן משה רבינו רצה שיהיה כתוב "ויקר" ללא א' אך הקב"ה לא הסכים לכך, אך לפחות הסכים שיהיה א' קטנה – זעירא, שכמעט ולא ניכרת בעין, ולכן בספר התורה כתוב "ויקרא" עם א' קטנה. ואם כך אפשר להבין את דברי המדרש (במדרש שמות רבה פרשה מז הלכה ו) על הפסוק "ויהי ברדת משה מהר סיני...ומשה לא ידע כי קרן עור פניו וכו'. וירא אהרון וכל בני ישראל את משה והנה קרן עור פניו ויראו מגשת אליו". כלומר עם ישראל פחד לגשת אל משה מפני האור הקורן מפניו. ומהיכן קרנו פניו של משה? והסבירו שנשאר מעט דיו לאחר סיום כתיבת התורה, ואת העודף מהדיו שנשאר משח ה' על פני משה ולכן קרן עור פניו. ואפשר להקשות, שהרי ה' יתברך בכבודו ובעצמו נתן למשה את הדיו לכתוב את התורה, ואיך נשאר דיו? הרי ה' הוא לא בשר ודם, הרי הוא יודע כמה דיו צריך בדיוק לכתיבת התורה, הדיו אמור היה להיגמר מיד כשמשה סיים לכתוב את התורה. אלא ניתן לתרץ זאת, שהקדוש ברוך הוא נתן למשה דיו באופן שיוכל לכתוב "ויקרא", ומפני שמשה כתב "ויקרא" עם אלף קטנה, נותר מעט דיו, וראה ה' יתברך את מעשי משה, שעשה זאת בגלל הענווה, לפיכך האיר את פניו מהדיו הנותר לשבח את משה על הענווה שלו. ואמרו רבותינו הקדושים "כל הבורח מהכבוד, הכבוד רודף אחריו, והרודף אחר הכבוד, הכבוד בורח ממנו". וכך גם מידה כנגד מידה, משה התנהג בענווה וברח מהכבוד, הכבוד רדף אחריו וה' שיבח אותו. וכשם שתתנהג כך גם ינהגו איתך תהיה מלמעלה. מידה כנגד מידה. וכמו שאפשר להזכיר את המעשה עם החנווני בעל המכולת ושל מוכר הלחם. הם היו שכנים ועושים עסקים יחד. הוא היה קונה ממנו קילו לחם ובעל המאפייה היה קונה ממנו קילו מרגרינה. כך במשך שנים. עד שפעם אחת אשתו של בעל המאפייה שאלה את בעלה "מדוע אתה כל פעם מקטין את הכמות של המרגרינה? תקנה כמו פעם קילו מרגרינה ולא קצת". בעל המאפייה לא הבין על מה היא מדברת, הרי החנווני תמיד מוכר לו קילו ולא פחות. הסתכל בעל המאפייה במשקל וראה שאכן החנווני רמאי, כל פעם הוא מקבל 700 גרם או 600 גרם ולא קילו. עשה חישוב יחד עם אשתו והגיעו לסכום גדול ביותר שנגנב מהם. מהר הלכו עם ההוכחות לרב העיר שישפוט ויחייב את בעל המכולת. הרב הסתכל וקרא לחנווני לשמוע מה יש לו להגיד להגנתו. הגיע החנווני הפשוט לדיו. כאשר נשאל כיצד מוכר קילו ובפועל בעל המאפייה מקבל 700 גרם ואפילו 600 גרם, ענה בעל המכולת שאין לו משקל בכלל בחנות. רב העיר התפלא ושאל, "אם אין לך משקל, כיצד אתה שוקל ומעז לומר שאתה מוכר לו קילו?" ענה החנווני הפשוט והתמים כך "יש לי מאזניים בחנות, אני קונה מידידי בעל המאפייה במשך השנים קילו לחם וכנגד זה אני שוקל לו קילו מרגרינה" רב העיר היה בהלם ששמע על כך, הוא הסתכל על בעל המאפייה אך בעל המאפייה הבין שתרמייתו התגלתה וברח משם בבושת פנים... על זה נאמר, מה שתעשה בסוף יחזור אליך מידה כנגד מידה.

העלון מוקדש לעילוי נשמת:

יצחק בן רחל דוד בן נטע יקותיאל בן שושנה דוד בן אוריט עמרם יחיא בן עיישה	גרשון בן רחמה אהרון בן חזלה חי בן ירדנה חנניה בן אסתר יהושוע בן תמו יוחנן בן בסקי נתנאל בן אורלי ישראל בן נזי יעקב בן סעידה אליהו בן רחל שמעון בן עיישה	אורלי בת סעידה נוריה בת נעימה קוקב בת אביגיל אינס בת מרים חדווה בת מסעודה ציפורה בת רבקה ז'נין בת מזל שרה בת זילפה שרה בת חנינה אליס עישה בת סימי חנה בת זוהרה
---	---	--

"מנגינה אשר שורשה אינו אמת מרחיקה ממנה למרות נעימותה. בחן אותה, האם לאחריה יש לך הכוח לקום ולעשות טוב?" (רבי נחמן מברסלב)

מאמר 2

מאמר 3

מאמר 4

ראשון	ד' ניסן	שני	ה' ניסן	שלישי	ו' ניסן	רביעי	ז' ניסן	חמישי	ח' ניסן	שישי	ט' ניסן	שבת	י' ניסן
פרשת נשיאים יום ד' ל"א תחנון פטירת הצדיק: ר' יוחנן מרחמטטריוקא	פרשת נשיאים יום ה' ל"א תחנון פטירת הצדיק: ר' צבי אלימלך מבלאזוב ר' אברהם העשיל מאפטא	פרשת נשיאים יום ו' ברכת לבנה בערב ל"א תחנון פטירת הצדיק: ר' אהרון ראטה ור' חיים אבולעפאי	פרשת נשיאים יום ז' ל"א תחנון פטירת הצדיק: ר' ששון מזרחי	פרשת נשיאים יום ח' ל"א תחנון פטירת הצדיק: ר' מרדכי מנשכז'ר' אליעזר סוזין, ר' אליהו שפירא	פרשת נשיאים יום ט' ל"א תחנון פטירת הצדיק: ר' אריה לוי ר' יעקב צבי אליס	פרשת נשיאים יום י' שבת הגדול ל"א צדקת פטירת הצדיק ר' שלום משאש ופטירת מרים הנביאה							

מתורתו של הרב הגאון יורם מיכאל אברג'ל

אמרי נועם

בצור ירום

כדי לזכות בחלק זה של התורה צריך האדם להתקדש בכל מיני קדושה – קדושת המחשבה, קדושת הדיבור, קדושת האכילה וקדושת היסוד. ואסור שימצא בו שום רבב של חטא, אפילו לא באונס. וכל מי שיזכה ללמוד את התורה הקדושה בסדר הראוי, שלב אחר שלב, בסופו של דבר יזכה למעלה גדולה ונפלאה, כפי שניתן ללמוד מכך שרבי עקיבא זכה להיות ראש כל חכמי ישראל שבכל הדורות וכל רז לא אניס ליה, והיה היחיד שנכנס לפרד"ס ויצא בשלום (ראה חגיגה יד,ב), ולכל זאת זכה משום שלא ניסה לקצר את הדרך, בלימוד התורה ולדלג על שלבים קודמים, אלא החל ללמוד את התורה מאלף בית, מקרא, משנה וכו', ויגע וטרח שנים רבות, ושפך דמעות כמים כדי לזכות להבין את דברי רבותיו. וכך אמר רבי טרפון לרבי עקיבא (אבות דר"ג פרק ו) "עקיבא עליך הכתוב אומר 'מבכי נהרות חשב ותעלמה יצא אור' (איוב כח,יא)". והיינו, שבזכות שבכה על התורה הקדושה נהרות של דמעות, זכה לגלות לאור דברים המוסתרים מבני אדם. (מתוך אמרי נועם, מאמר ג', פרשת יקרא).

תוספת קטנה, חידוש משיעורי הרב הקדוש: "צריך להאמין בה' שהוא זן ומפרנס לכל, רק ה' קובע כיצד וכמה תתפרנס. ומדוע אומרים "פרנסה ברווח" - ידוע שהמלאך של הפרנסה נקרא (חתך) שהם שלוש אותיות אחרונות (סופי תיבות) של המילים "פותח את ידך". והמילה "רוח" בגימטריה 214, אם תכפיל את זה ב 2 תקבל את הגימטריה של מלאך הפרנסה (ח.ת.ך) כלומר 428. ובפסוק "פותח את ידך..." יש 24 אותיות ו 7 מילים, להזכיר לך שה' זן אותך ומפרנס אותך 24/7".

"כדאיא בפרק ב' דבימות ובפ"ק דנדה, ואפילו מי שיש בידו למחות ולא מיחה נקרא רשע" וההסבר לכך: "כדאיא בפרק ב' דבימות" (דף כ' עמ' א) בגמרא שם מבואר שכל המקיים דברי חכמים נקרא קדוש. "ובפרק קמא דנדה (דף יב ע"א) מבואר שכל המקיים דברי חכמים נקרא צנוע. "ואפילו מי שיש בידו למחות ולא מיחה" – כלומר הוא עצמו לא עבר על שום עבירה, רק שהוא לא מיחה במי שעבר עבירה – נקרא רשע. (ובפרק ו דשבעות, דף ל"ט, עמ' ב) למשל אדם שהוא רב גדול, והוא יודע שהציבור שומע לו, אם הוא רואה שהם עוברים על איזה עבירה קשה, כגון שמביאים בשבת לבית הכנסת דברים המפריעים למהלך התפילה, אותו רב צריך לומר להם שאין להכניס דברים כאלה לבית הכנסת, כדי שחש ושלום לא יוצר מצב של קלקול התפילה. כאשר אדם רואה מישהו עושה טעות, הוא צריך להשתדל להוכיח אותו בעדינות, לקחת אותו לצד, במקום שלא ישמעו אנשים אחרים, ויאמר לו "אנחנו למדנו שכך וכך צריך לעשות", אפשר לספר לו על מקרה דומה שקרה בעבר, והוא כבר מעצמו יסיק את המסקנות. ולעשות הכל כדי לא לפגוע בו, כמו שאומר הפסוק "הוכח תוכיח את עמיתך ולא תישא עליו חטא" (ויקרא י"ט). כי כל תוכחה שהיא פוגעת בזולת, לא די שהיא לא משיגה את הרווח, אלא שההפסד קרוב אליה יותר. כתוב במדרש, (בראשית רבה פרשת ע"ג) "וירדוף אביה אחרי ירבעם וכו', ולא עצר כח ירבעם עוד בימי אביו ויגפהו ה' וימות". (דבה"י – ב י"ג). אמר רבי שמואל בר נחמן את סבור ירבעם הוא שניגוף, לא ניגוף אלא אביה, ולמה ניגוף? רבי יוחנן אמר על שחסדם ברבים, שנאמר "ועתה אתם אומרים להתחזק לפני ממלכת ה' וגו', ועמכם עגלי זהב אשר עשה לכם ירבעם לאלקים". כלומר בגלל שהוא ביזה את ירבעם ברבים. (בצור ירום" חלק א', פרק א', עמ' 165-166).

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי

כאשר דרכו רגליו של התלמיד החכם הצעיר על מפתן דלתו של המהרשא, כל הנוכחים שהיו במקום נפעמו מהמחזה שאירע. התלמיד החכם הצעיר עמד בכניסה לדלתו של המהרשא, ולפתע כולם ראו את המרשא שהיה זקן בן 95, מתרומם בקושי ממיטתו, קם לעשות כבוד לאיש הצעיר שהיה בפתח הדלת – הבבא סאלי. כולם נפעמו ולא הבינו מי הוא האיש הצעיר, אבל הבינו שהוא לא סתם תלמיד חכם, אחרת מדוע קם כך הישיש המהרשא הקדוש ממיטתו. במשך שעה ארוכה שוחחו השניים בדברי תורה ובענייני הלכה וקבלה, בסיימה של השיחה, הפתיע המהרשא את כל הנוכחים ואת הבבא סאלי כאשר ביקש מהעלם הצעיר לברכו. הבבא סאלי כמובן סירב בענוותנות לברך את המהרשא, אך הוא התעקש לקבל ברכה מהבבא סאלי, כשראה זאת הבבא סאלי לא יכול היה לסרב לגאון העצום והמקובל, ולכן לנוכח כל האנשים שהיו שם, בירך הבבא סאלי את המהרשא. מאותו רגע, אין איש שלא שמע על הבבא סאלי, וכולם התברכו מפיו של הצדיק..

רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב

סיפר פעם רבינו מעשה בשני עניים מקבצי נדבות, אחד יהודי והשני גוי, הם היו חברים טובים. היהודי לימד את חברו הגוי את השפה "אידיש" ובכך עזר לו לקבל נדבות מיהודים רחמנים. כאשר הגיע פסח, הציע היהודי לגוי, שיבוא איתו לבית הכנסת ושם כבר יזמינו אותם לליל הסדר. לאחר התפילה, כל אחד מהם קיבל הזמנה לבית אחר. היהודי שכח להסביר לגוי שעד הארוחה הטובה, יש סדר מסויים, וצריך להמתין בסבלנות. הגוי ישב בשולחן, וציפה לסעודה הגדולה, אך לאנזבתו קיבל כרפס טבול במי מלח, ואחר כך המתין זמן רב עד שקראו את ההגדה, וכך החל לאבד את סבלנותו, עד שקיבל את המרור, ולאחר שאכל את המרור, פקעה סבלנותו, ויצא משם רעב כי לא המתין בסבלנות לסעודה. לאחר זמן, נפגשו שני החברים, היהודי והגוי, שאל היהודי את הגוי, איך היה ליל הסדר והארוחה? סיפר לו הגוי את כל אשר אירע לו בכעס. אמר לו היהודי "שוטה שכמוך, אם היית מחכה מעט היית מקבל אוכל טוב כמוני" והנמשל הוא, שאדם צריך להמתין מעט, כי בסוף ירגיש את התענוג האמתי וכל הטוב שבעולם.. (שיח שרפי קודש א – תקעט).

גם אתם יכולים להיות שותפים ביזכוי הרבים!

לקבלת העלון באיזור מגורכם, ולהקדשת שם להצלחה, רפואה או לעילוי נשמת יקירכם ולהיות שותפים ביזכוי הרבים.

צרו קשר במס': 0523458725

הבעל שם טוב הקדוש

כשהיה רבי מנחם מענדל נער, הוא למד אצל המגיד ממעזריטש. פעם הם נסעו אל הבעל שם טוב הקדוש, המגיד ממעזריטש לא הציג את הנער שאיתו, אך הבעל שם טוב כבר ניחש מי הוא ומה שמו אף שמעולם לא פגש אותו. אחר כך לאחר שקיבלו את ברכת הבעל שם טוב, סיפר להם הבעל שם טוב הקדוש סיפור מאוד מוזר וארוך ולרגע היה נדמה למגיד ממעזריטש ולנער הצעיר, שהסיפור דומה במרכיביו לסיפור חייו של אותו נער. המגיד ממעזריטש שתק ולא אמר דבר, והנער מנחם מנדל הרגיש שהסיפור דומה לסיפור חייו אך העדיף לשתוק ולהתעלם מכך כפי שנהג גם המגיד. הבעל שם טוב המשיך בסיפור המרתק שהפך להיות סיפור עצוב בשל תפנית בעלילה, אך הסוף של הסיפור היה מרגש וטוב. הם נפרדו ממנו לשלום והלכו לדרום. כעבור שנים רבות, הפך רבי מנחם מנדל לראש ישיבה, הכל התנהל כשורה. יום אחד מצבו הבריאותי התדרדר, הוא הובהל לבית החולים ושם גילו לו שהוא חלה במחלה גדולה ביותר. כל התלמידים בכו והתפללו לרפואתו, לאט לאט הוא גם איבד את קולו וניהיה חלש ביותר. הרופאים לא השאירו לו סיכוי לחיות. כולם היו בהלם, כך לאבד את רבם הקדוש? אך הוא לא הראה שום בהלה ושום חשש, אלא ביקש לנכנס את כולם ואמר שיש לו משהו למסור להם. הם חשבו שהוא הכין צוואה ומסר ושליחות מסויימת לכולם. כאשר כולם הגיעו הוא דיבר למיקרופון ואמר "אל תדאגו לי, אומנם איבדתי את קולי ואני חלש, אך אני אתרפא ממחלתי במהרה למרות שלא נשאר לי סיכוי לחיות." סיים מנחם מנדל את דבריו. כולם לא הבינו על מה הוא מדבר, אך כעבור מספר שבועות קם רבי מנחם מנדל על רגליו כאילו לא ארע לו דבר. "מאיפה שאב הרבי את הביטחון המוחלט שיתרפא? מהיכן ידעת זאת?" שאלו כולם את רבי מנחם. והוא ענה להם, "כאשר הייתי נער צעיר הלכתי עם המגיד שלנו לבעל שם טוב הקדוש, הוא החל לספר לנו סיפור על נער אחד והסיפור היה דומה לסיפור חיי, אני והמגיד הבנו שמדובר בי, אך שתקנו כדי לשמוע מה יהיה הסוף. וכפי שסיפר הבעל שם טוב בסיפור כך קרה. והסוף שלו הוא שאותו נער (אני) אגיע לארץ ישראל בריא ושלם, לכן ידעתי שבקרב מאוד אתרפא ואף אזכה להגיע לארץ ישראל. וכך בדיוק היה כפי שתיאר הבעל שם טוב הקדוש זכותו תגן עלינו..

עוד סיפור שניתן לספר על רבי ישראל בעל שם טוב הקדוש, שהיה לו מנהג קבוע, בכל עת שפגש יהודים שאל לשלומם, על מנת שישבו לו מילים טובות כמו "ברוך ה'". פעם אחת הגיע ליישוב מסויים שהתגורר בו יהודי קשיש, תלמיד חכם שכולם הכירו אותו כצדיק. הוא היה פרוש מכל ענייני החומר והעולם הזה. הבעל שם טוב פגש בו בבית המדרש בשעה שהיה יושב הקשיש עטור בתפילין וטלית. ניגש אליו הבעל שם טוב לשאול לשלומו, היהודי הקשיש הוסיף לדבוק בתלמודו ולא השיב דבר. תחילה, הבעל שם טוב חשב שהקשיש לא שם לב אליו, הבעל שם טוב דן אותו לכף זכות, וחיכה מעט. לאחר כמה דקות שאל שנית, הבעל שם טוב את היהודי הקשיש, כיצד הוא מרגיש. אך שוב, הקשיש לא השיב לו מאומה. בפעם השלישית ששאל הבעל שם טוב את הקשיש לשלומו, הסתכל עליו הקשיש, במבט מתנשא, הצביע על הדלת וסימן לבעל שם טוב לצאת מבית המדרש, כי הוא מפריע. הבעל שם טוב השיב לו "מדוע הינך גוזל מהקב"ה את פרנסתו?" השאלה המוזרה הציקה לקשיש, והוא שאל לפרש העניין. הבעל שם טוב השיב "נאמר על ה' "ואתה קדוש יושב תהלות ישראל" ה' יושב על תהלות ישראל, אלו הם השבחים שמשבחים אותו בני ישראל כשאומרים ברוך ה', ומוזים לו, על זה יושב הקב"ה וזה פרנסתו...

הרב הגאון הרב ישראל אברג'ל שליט"א

אמר רבי פנחס בן יאיר : זריזות מביאה לידי נקיות, נקיות מביאה לידי פרישות, פרישות מביאה לידי טהרה, טהרה מביאה לידי קדושה, קדושה מביאה לידי ענווה, ענווה מביאה לידי יראת חטא, יראת חטא מביאה לידי חסידות, חסידות מביאה לידי רוח הקודש, רוח הקודש מביאה לידי תחיית המתים, תחיית המתים מביאה לידי אליהו הנביא זכור לטוב (ירושלמי שקלים פ"ג ה"ה, ועיין סוטה מט, ובע"ז כ). בוא וראה, כמה גדול כוח הזריזות שמביא לידי המידות הללו. לכן יהא אדם זהיר וזריז לכל המצוות, לרוץ אל הספר, ולהשכים ולהעריב. מידת הזריזות היא תכשיט לכל המידות והיא מתקנת כולן ועו', עיי"ש באורך מה שכתב בהמשך דבריו שם ותרווה בדשן נפשך.

מבואר שעל ידי שאדם זוכה להשכים בזריזות בבוקר לעבודת בוראו יתברך, מורה הוא בזה כי אהבת ה' בוערת בקרבו משום דעזה מאוד אהבת השינה, ובפרט בבוקר בעת עלות השחר, שבזמן הזה ישן האדם עמוק יותר, ותערב לו שנתו יותר מכל הלילה, ובכל זאת זוכה את תאוות גופו למען אהבת קונו, אשריו ואשרי חלקו ולפיכך גדול שכרו נוכח פני אל עליון.

"ושכר הזריזות בהשכמת הבוקר אין לתאר, שכן מצינו בדברי רבותינו שהפליגו עד מאוד בשבחו ובגודל מעלתו ושכרו הרב והצפון למזדרז להשכים קום לעבודתו יתברך שמו, וביותר תגדל תפארתו אם יזכה לעמוד ממיטתו בחצות הלילה, לעבודת בוראו מה יופיו ומה רב טובו, ולחיבת הקודש נמנה מעט מזעיר משכרו.. (בשבוע הבא).

(מתוך חלב הארץ, חלק ראשון סימן א' פרק א' עמ' 74).

הרב הגאון שלום ארוש שליט"א

הבכיינות פירושה כפירה נוראה, שהאדם כופר בטובת ה'. אחרי כל הטובות שעושה לו ה', לא די שאינו מודה לו (לה') הוא עוד בוכה ומתלונן. ברגע שמשוה קצת קשה לו, הוא בוכה, ובזה הוא חוזר על הפגם של עם ישראל במדבר – שעל כל קושי וניסיון התלוננו. ואם אנו חשים שהעונש על הבכיה של חנינם הוא מזעזע, צריכים לדעת שזה אך ורק מידה כנגד מידה. שה' מוליך את האדם בדרך שרוצה ללכת בה – מי שרוצה לבכות, נותנים לו על מה לבכות, אבל הוא יכול גם להחליט, שהוא מתחיל להגיד תודה על הכל ! ואז ה' יוליך אותו בדרך הזו, ויתן לו על מה להגיד תודה. הכל בבחירה של האדם. (וניתן להוסיף את המשפט הידוע, אם תחייך בלי סיבה, תבוא הסיבה לחייך). ובשבועות הבאים נלמד על העבודה העצמית ותיקון המידות וכיצד משתנים לטובה..

(מתוך שערו בתודה, עמ' 30).

רבנו יוסף חיים - הבן איש חי זצ"ל

"רוח הקודש בעלית הגג"

מידי מוצאי שבת, היה הבן איש חי מסתגר בחדרו במשך שעות ארוכות. בהן היה מעלה על הכתב את החידושים שחידש במהלך השבת. המעשה הבא אירע, באחד מלילות מוצ"ש כאשר תלמידיו של הבן איש חי, ישבו בבית המדרש ודנו בסוגיה סבוכה. הויכוח התלהט והתעצם, התלמידים החליטו לשלוח שליח שישאל את הבן איש חי להכרעה לסוגיה. (היתה סיבה נוספת לשליחת השליח, היתה שמועה שהבן איש חי זוכה לגילוי אליהו הנביא בכל מוצ"ש והם החליטו לנצל את ההזדמנות לראות זאת). הם בחרו ברבי יהושע שהרבני, והוא נשלח אל הבן איש חי. הוא הגיע אל ביתו של הבן איש חי, עמד מול הדלת, וכאשר בא לנקוש עליה, נפתחה הדלת מעצמה, רבי יהושע החל לפחד, ולרעוד, בטרם הספיק לפצות פיו, הגיע הבן איש חי ואמר "חכם יהושע, יושבי בית המדרש מתלבטים בסוגיה פלונית, האחד אומר כך... והאחר אומר כך... לך ואמור להם, כי התשובה לשאלה נמצאת בספר... שם ימצאו את פירוש הסוגיה..". רבי יהושע נעמד דום, "גילוי אליהו הנביא לא זכיתי לראות..". אמר להם רבי יהושע, אך "במו עיניי ראיתי ונוכחתי ברוח הקודש של הבן איש חי.. טרם פציתי את פי, והוא כבר ידע בשביל מה הגעתי וענה לנו על הסוגיה..".

מרן פאר הדור - הרב עובדיה יוסף זצ"ל

- מותר להתיר הציציות של טלית גדול להעבירם לטלית קטן שאין בו ציצית. ואפילו עדיין ראוי הטלית הגדול למצותו, ואין בזה משום מעליו בקודש ואין מורידין, מהטעם שביארנו שאין כלל זה נוהג בתשמישי מצווה. (יבי"א ח/ב א, ד).
- וכן מותר להסיר הציציות הכשרות מהטלית בכדי לתת במקומן ציציות מהודרות יותר. (יבי"א ח/ג ח / יו"ד, ה).
- לכתחילה יש להחמיר שדווקא איש יטיל חוטי צצית בבגד הטלית ולא אישה. (הליכ"ע ח/א עמ' ח).
- נער שהגיע לגיל שלוש עשרה שנה ויום אחד, אך לא נבדק אם הביא שתי שערות, כשר אף לכתחילה להטיל חוטי הציצית בבגד הטלית. ובדיעבד אפילו הטילו האישה או הקטן חוטי הציצית בבגד, כשרה הטלית לברכה. (הליכ"ע ח/א עמ' ט).
- לכתחילה צריך להיזהר ולומר בפיו קודם תליית חוטי הציצית "הריני מטיל ציציות אלו לשם מצות ציצית". ובדיעבד אפילו רק חשב בדעתו שעושה כן לשם מצוות ציצית, ולא הוציא בשפתיו כשרה הטלית לברכה. (הליכ"ע ח/א עמ' ט).
- טלית שאולה – אף על פי שהשואל מחבירו טלית כשהיא מצויצת, מברך עליה מיד, כדעת השו"ע. מ"מ רבינו זצ"ל, היה נזהר תמיד להחמיר על עצמו שלא להשתמש בטלית שאולה כלל, כדי להוציא עצמו מן המחלו"ק. ואפילו שהמשאל לפניו אם אינו בן תורה ואינו מבין עניין "מתנה על מנת להחזיר" יש לחוש לכך שאינו יודע ואינו מבין שצריך שקינה הטלית במתנה ממש. (אוצרות יוסף ח/א, לג).

הרב הגאון ראובן אלבז שליט"א

מעשה נוסף אירע בעיר נובהרדוק, חי שם יהודי שהתנהג כגו גמור לכל דבר. יום אחד עברו גלקסים נוצרים בין הבתים בעירה וחיפשו אחר יהודים ואיימו עליהם שאם לא ישתמדו וינשקו את הצלב – יוציאום להריגה במיתה קשה ואכזרית. כשהגיעו לביתו של אותו יהודי מומד סירב הלה בכל תוקף לנשק את העבודה הזרה שלהם "הגעתי עד לשפל המדרגה" אמר, "אך לא עד כדי כך שאנשק את העבודה זרה שלכם". היהודי הזה חי כמו גוי! אך מת על קידוש ה'. הנוצרים המיתו אותו באכזריות נוראה, אך לא הצליחו לשנות את דעתו "את העבודה הזרה שלכם לא אנשק". ועל זה אמרו חז"ל הקדושים בגמרא מסכת סנהדרין מד, עמ' א, "ישראל אף על פי שחטא ישראל הוא". הנקודה הפנימית של היהודי התעוררה לתחיה ברגעי חייו האחרונים והתגלתה במלוא עוצמתה ויפיה והדרה..

ברגע של אמת, מתעוררת הנקודה הפנימית שבנשמת היהודי, ומרגישה את אלוקיה. וזוהי גדולתם של עם ישראל, משום כך אוהב הקב"ה כל אחד מהם, באשר הוא. "ישראל אף על פי שחטא – ישראל הוא". ונאמר בשיר השירים "אל תראוני שאני שחרחרת ששפתני השמש" (שיר השירים א, ו). גם אם רואים על יהודי מראה שחור, זה לכלוכך חיצוני בלבד, לא לכלוכך פנימי, מהותי, אמיתי.

בכל רגע נתון, הנקודה הפנימית שלו יכולה להתעורר, לשוב בתשובה שלמה ולהאיר באור יקר. (משכני אחריו, במדבר, עמ' ל-לא).

בגמרא, (סנהדרין יא עמ' א) יש מעשה המלמד על גודל חשיבותה של הזהירות בכבוד הזולת, שאין להקל בה כמלוא נימה, גם במחיר ויתורים גדולים ואפילו ויתור רוחני ועל זה נספר בשבוע הבא... (משכני אחריו, במדבר, עמ' לב).

העלון מוקדש להצלחת:

מור אבי אוריאל בן ציפורה	מרת אימי ויואן בת נוריה
עזרא בן נאוה	בת חן בת עירית
גיא בן איריס	בר ושרית ישראל
אלעזר בן כוכבה	אליעד אליהו בן אריאלה
דוד וליטל סמדג'ה	בן ושירה אסתר מרדכי

העלון מוקדש לרפואת:

צ'יצ'אן בן ביסקה	מרים בת אסתר בלור
חזלה בת חביבה	ליטל בת אורנה חווה
אהוד בן רבקה	ראובן בן חנה
דביר בן גאולה	מרדכי בן ג'ראן
אילן בן גורג'יה	חיה אביגיל בת אליס
אושרה סעידה בת עליזה	

"עין חיים היא למחזיקים בה"

המעוניינים לסייע בהוצאת העלון ובזיכוי הרבים, מוזמנים ליצור קשר :
במספר: 0523458725 או במייל: mahamardaniel@walla.co.il